

Montserrat Rovira. Una Victòria de Samotràcia amb el guix a la mà

La recordo al capdavant de l'aula preparant el projector per mostrar-nos les meravelles artístiques de la humanitat i interrogant-nos amb els ulls per saber què ens transmet el quadre de "Las Meninas", les pinzellades de Monet o la catedral de Notre-Dame de París. El temps ha corregut i ja no soc aquella estudiant atenta que seguia les seves classes, però mantinc intactes les ganes d'escoltar-la ara que la tinc al meu davant disposada a explicar-me la seva història.

Per les mans de Montserrat Rovira han passat generacions i generacions d'alumnes que s'han endinsat en la filosofia, la psicologia i, els més afortunats, en la història de l'art, la seva gran especialitat, des d'on fa gairebé quaranta anys que convida els joves a pensar què hi ha més enllà de la imatge. Mentre remena el cafè amb la cullereta, la veig amb els seus cabells clars i les seves faccions fines i perfilades, dignes d'una escultura grega. La Montse transmet serenitat mentre parla d'una vocació que se li va despertar durant la infància. El primer contacte amb el món

de l'art va ser a través del seu tiet, que era fotògraf professional i sovint la convidava a entrar a l'habitació fosca on reposaven les fotografies. En aquella estança, es va començar a preguntar què hi havia més enllà d'aquelles formes capturades amb la llum. Era el temps en què vivia amb la seva família a Callús, on solia jugar al carrer amb els seus germans petits. «Els meus pares em van influenciar molt quan era petita. De la mare vaig agafar la sensibilitat i del pare la capacitat d'esforç», comenta.

El seu dia a dia, però, estava molt vinculat a Manresa, la ciutat on es va establir més tard. Allà es va formar a la Badia Soler, de la qual conserva un gran record. «Era un centre molt avançat per a l'època: els nens i les nenes estàvem barrejats, es parlava català a les aules i es practicava l'esport». De fet, l'activitat física era una de les seves ocupacions preferides, ja que feia bàsquet, atletisme i natació. «El meu objectiu era estudiar INEF i fins a COU no em vaig decantar per la branca científica», destaca. No obstant això, mostrava una sensibilitat per les lletres que de seguida va detectar la seva primera professora d'història de l'art, la senyoreta Díaz. «Ella em va encaminar cap a les humanitats. I és de les millors decisions que he pres», assenyala.

Ben aconsellada, va entrar a la facultat de Filosofia i Lletres de Barcelona. De la seva etapa com a universitària reté a la memòria el professor Joaquín Yarza, que impartia història de l'art. «El primer dia de classe ens va mostrar el retrat del *Matrimoni d'Arnolfini* i ens va demanar: «què hi veieu?». A partir d'aquest moment, va descobrir un univers de quadres enigmàtics, figures tallades en marbre i edificis colossals que mai més la deixarien indiferent. Al mateix temps, es va impregnar del seu mètode a l'hora de realçar la mirada dels aprenents i preguntar-los pel significat de les obres. De fet, aquesta és la fórmula que sempre l'ha caracteritzat al capdavant de l'aula, fins al punt que molts dels seus alumnes la coneixen com *la professora què*.

Després de llicenciar-se, de seguida va començar a exercir com a docent a la Joviat, el centre on ha desenvolupat la trajectòria professional. Des dels seus inicis, sempre ha procurat despertar la mirada crítica entre l'alumnat. En la seva forma d'actuar no puc evitar veure l'estampa de la *Victòria de Samotràcia*, que el professor Yarza li va regalar en acabar el curs. El dinamisme i, alhora, l'equilibri que mostra la figura femenina alada, al capdavant de la proa i amb el vent de cara, em fa pensar en el seu intent per eixamplar la ment d'aquells que seuen als pupitres i tenen tot el futur per davant. Ara que es jubila, el món de l'educació perd una gran mestra. Gràcies, Montse.